

Adresa pro elektronické podání

Radim Polčák

Soud	Nejvyšší správní soud
Sp. zn.	1 Ans 5/2010 - 172
Datum	16. 12. 2010
Dostupnost	nssoud.cz

Právní věta

Podání v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem je možné ve vztahu k správnímu orgánu učinit pouze prostřednictvím elektronické podatelny.

Anotace

Nejvyšší správní soud v tomto případě řešil otázku, zda má orgán veřejné moci povinnost zabývat se elektronickým podáním, které nebylo učiněno na zákonem předpokládanou adresu. Stěžovatelka odeslala své podání na elektronickou adresu v doméně orgánu veřejné moci, která však nebyla adresou elektronické podatelny. Na tento e-mail dostala stěžovatelka odpověď od pracovnice sekretariátu ředitele Okresního ředitelství PCR (právě řediteli totiž stěžovatelka adresovala své podání) v tom smyslu, že je třeba podání učinit do elektronické podatelny PCR. Stěžovatelka však radu nenásledovala a v odpovědi trvala na tom, aby se Okresní ředitelství zabývalo jejím původním podáním.

V tomto případě je třeba zdůraznit dualitu náležitostí písemného právního jednání lhostejno, zda jde o procesní nebo třeba soukromoprávní komunikaci. Adekvátní účinky totiž může vyvolat pouze takové adresované právní jednání, které má nejen formální náležitosti, ale je i odpovídajícím způsobem komunikováno ke svému adresátovi. Elektronické písemnosti pak v tomto směru nepředstavují žádnou výjimku – kromě písemné formy (zde ve formě el. dokumentu opatřeného zaručeným el. podpisem) je tedy třeba, aby byla elektronická písemnost zákonným způsobem doručena svému adresátovi.

Oproti poštovnímu doručování nebo datovým schránkám můžeme v případě e-mailového doručování pozorovat podstatný rozdíl spočívající v mnohosti elektronických adres. Je tedy běžné, že nejen každý představitel orgánu veřejné moci ale dokonce každý jeho pracovník má svoji osobní e-mailovou adresu, kterou používá k běžné korespondenci. Je to, jakoby měl každý pracovník orgánu veřejné moci svoji vlastní poštovní doručovací adresu specificky směřující poštu právě na jeho stůl.

Jednotlivé adresy elektronické pošty však je v tomto případě třeba odlišit od elektronické adresy orgánu veřejné moci obligatorně zřizovanou a zveřejňovanou jako adresu elektronické podatelny. Právě na tuto adresu má totiž orgán veřejné moci povinnost (a právo) přijímat elektronické písemnosti, jejichž doručování vyvolává procesní účinky.

Přestože se tato adresa může jevit na první pohled podobně jako ostatní adresy elektronické pošty v příslušné doméně, režim jejího fungování je v mnoha směrech odlišný. Je tedy obvyklé, že s adresou pracuje proškolený personál podatelny, přijímání zpráv je podrobně evidováno a že podatelna je vybavena i vyšším standardem zabezpečení. Na rozdíl od osobních e-mailových schránek tak je v tomto případě obvykle vedena podrobná evidence pohybu jednotlivých zpráv včetně odpovědí, došlé zprávy jsou bezpečně ukládány (případně zálohovány), zajištěny před nepovolaným přístupem apod.

Lze tedy konstatovat, že základní úvaha Nejvyššího správního soudu je v tomto případě správná – pokud tedy je e-mailové podání doručeno jinam, než na adresu elektronické podatelny, lze jej hodnotit jako nikoli doručené.

Dílčí závěr Nejvyššího správního soudu ohledně kvality takto vadně doručeného podání je však sporný. Soud totiž dovodil, že takto vadně učiněné podání lze prakticky považovat za elektronické podání bez zaručeného elektronického podpisu, které je třeba do tří dnů doplnit originálem (tj. podepsané zaručeným elektronickým podpisem do el. podatelny nebo vlastnoručně podepsanou listinou fyzicky doručenou orgánu veřejné moci).

V tomto směru dle našeho názoru soud poněkud opomenul shora zmíněnou dualitu písemného právního jednání a spojil kvalitu dokumentu s kvalitou jeho komunikace. V předmětném případě by tak dle názoru soudu měl orgán veřejné moci považovat nedoručené podání prakticky za podání nepodepsané zaručeným elektronickým podpisem a bylo-li by do tří dnů doplněno, pracovat s ním jako s perfektním podáním.

Taková interpretace svou přívětivostí k účastníkovi řízení zřejmě vychází z institucionální teleologie Nejvyššího správního soudu – soud zde totiž předpokládá, že občan může při zadávání e-mailové adresy formálně pochybit a možnost doplnit podání mu pak dá příležitost chybu bez zmeškání lhůty napravit. Tato interpretace však trpí vnitřní logickou kontradikcí – podání totiž je v tomto případě samo o sobě perfektní (tj. obsahuje zaručený elektronický podpis) a otázkou pouze je, zda bylo či nebylo doručeno. Pokud přijmeme tezi, že bylo doručeno, těžko lze tvrdit, že je nutno jej dále doplňovat z důvodu nedostatku formy. Důvodem povinnosti doplnit imperfektní elektronické podání je totiž ze zákona vada v jeho formě, nikoli ve způsobu doručení.

Proti soudem konstatované nutnosti považovat vadně doručené podání za dokonale doručené imperfektní elektronické podání hovoří i další systematické souvislosti. Osobní adresy v doméně orgánu veřejné moci totiž nemusí být a ani obvykle nebyvají zabezpečeny a logovány tak, jako je tomu v případě adres elektronických podatelen. V případě, že je tedy podání učiněno mimo adresu elektronické podatelny, může dojít k jeho nahodilé ztrátě, k porušení jeho důvěrnosti apod. (připomeňme, že podání může obsahovat meritorní údaje včetně osobních údajů aj.) Důsledně vzato pak může často příjemci dokonce chybět i jen subjek-

tivní oprávnění se s obsahem podání vůbec seznámit nebo jej jakkoli dále zpracovávat.

Poslední argument proti uvedené interpretaci má pak ryze pragmatický či spíše perverzně-kreativní charakter. Pokud by se totiž Nejvyšší správní soud dále této interpretace držel, prakticky by tím umožnil imperfektní elektronické podávání na libovolné adresy v doménách příslušných orgánů veřejné moci. Lze si tedy představit například advokáta (advokáti prominou), který propásne lhůtu – své pochybení si následující den uvědomí a bezelstně donese na podatelnu příslušného orgánu veřejné moci „originál“ podání, které údajně předešlý den poslal nepodepsané elektronicky na jakousi e-mailovou adresu některého z úředníků. Stačí pak nepříliš náročná úprava e-mailového klienta k tomu, aby byly k dispozici sice chatrné, avšak přesto jakés důkazy toho, že tak skutečně učinil (pomůže též výpověď koncipienta, který stál svému představenému za zády zrovna ve chvíli, kdy e-mail odesílal).

Podstatný rozdíl oproti situaci, kdy by imperfektní elektronické podání muselo směřovat na elektronickou podatelnu, v tomto případě spočívá v tom, že evidence elektronické podatelny jakož i povinnost potvrzovat doručená podání, jsou zde nesrovnatelně technicky věrohodnější, než je tomu v případě osobní e-mailové adresy jednotlivého pracovníka orgánu veřejné moci. Namísto těžko zpochybnitelné evidence došlé pošty elektronické podatelny (plus absence potvrzení o doručení, které odesílatel vždy obdrží) by pak v tomto případě mohl orgán veřejné moci argumentovat prakticky jen jednoduchým výpisem z došlé pošty příslušného úředníka a ujištěním, že si dotyčný v e-mailové schránce nic důležitého v inkriminovaný den nesmazal. Vezmeme-li pak v potaz shora zmíněnou institucionální teologii správního soudnictví, je důvod se domnívat, že boj orgánu veřejné moci proti zapomnětlivému advokátovi (advokáti opět prominou) bude na rozdíl od dosavadní praxe¹ v takovém případě víceméně marný.

Vyjma výše uvedené logické kontradikce v *obiter dictu* pak cit. rozhodnutí prakticky není co vytknout. Přestože to není předmětem této anotace, je třeba v tomto případě smeknout před v našem právním prostředí nevídanou dovedností soudu systematicky uspořádat a přednést stranám srozumitelně a přesvědčivě kompletní právní argumentaci týkající se využití elektronických podatelen včetně související judikatury. Není v tomto směru u nás pravidlem, že by se soud tak důkladně a na takové odborné úrovni zabýval partikulárními interpretačními otázkami souvisejícími s využitím informačních a komunikačních technologií. Skoro se nabízí otázka, zda je tak důkladná a precizní práce soudu vůbec nutná v podobných případech jevících jako zde jednoznačné znaky kverulace. Každopádně však nelze než doufat, že bude cit. rozhodnutí inspirovat naše vrcholné soudy k náležitě pozornosti i směrem k ostatním na první pohled bagatelním přesto však pro každodenní praxi zásadně důležitým partikulárním otázkám práva ICT.

1 Srov. Polčák, R. K praxi elektronických podání na pozadí dvou judikátů ÚS a NSS. *Jurisprudence*, roč. 13, číslo 7, str. 3-7.

Vybrané pasáže z rozhodnutí

Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že stěžovatelka požádala dopisem ze dne 6. 2. 2007 Okresní ředitelství Policie ČR Olomouc o poskytnutí informací podle informačního zákona. Proti rozhodnutí o nevyhovění žádosti ze dne 9. 3. 2007 se žalobkyně úspěšně bránila odvoláním k žalovanému, který rozhodnutí Policie ČR, Okresního ředitelství Olomouc, zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Okresní ředitelství následně dne 4. 5. 2007 vydalo nové rozhodnutí čj. OROL-22-5/OR-2007, kterým žádosti žalobkyně opět vyhověno nebylo. Žalobkyně znovu podala proti tomuto rozhodnutí odvolání a následně stížnost, které zaslala na elektronickou adresu Okresního ředitelství Policie ČR v Olomouci reditol@mvcr.cz. Stěžovatelka byla informována e-mailem ppor. Mgr. J. D. ze dne 27. 4. 2007 o tom, že Okresní ředitelství Olomouc nemá elektronickou podatelnu opatřenou elektronickým podpisem. Dne 30. 4. 2007 sdělila stěžovatelce pracovnice sekretariátu ředitele Okresního ředitelství v Olomouci, že Okresní ředitelství v Olomouci v seznamu e-podatelen není, s tím, že adresu podatelny lze nalézt na adrese <http://www.mvcr.cz>. Současně stěžovatelce sdělila elektronickou adresu e-podatelní, která je posta.policie@mvcr.cz. Stěžovatelka na to reagovala dopisem ze dne 17. 5. 2007, v němž setrvala na svém právním názoru, podle něhož povinným subjektem je Policie České republiky, Okresní ředitelství Olomouc. Pokud tento subjekt nemá zřízenou elektronickou podatelnu, bylo dle mínění stěžovatelky možno poslat její podání na adresu reditol@mvcr.cz. Policie České republiky, Okresní ředitelství Olomouc stěžovatelku upozornila přípisem ze dne 22. 5. 2007, čj. OROL-22-9/OR-2007, doručeným stěžovatelce dne 25. 5. 2007, že odvolání nebylo podáno zákonem stanoveným způsobem, totiž e-podatelnou Policie ČR posta.policie@mvcr.cz, jejíž adresa byla zveřejněna na stránkách žalovaného <http://www.mvcr.cz>. Přípis ze dne 22. 5. 2007 byl uzavřen tím, že podání stěžovatelky nesplňovala náležitosti stanovené zákonem. Následně byla stěžovatelka na stejné vady upozorněna též žalovaným, a to jeho dopisem ze dne 31. 5. 2007, doručeným stěžovatelce dne 6. 6. 2007.

(-)

[16] Protože o odvolání (§ 16 informačního zákona) ani o stížnosti (§ 16a informačního zákona) nestanoví informační zákon žádné bližší podmínky co do formy, je nutno aplikovat správní řád. Správní řád v § 37 odst. 4 stanoví, že podání je možno učinit mj. *v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem*. Současně odkazuje v poznámce pod čarou na zákon o elektronickém podpisu. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití zaručeného elektronického podpisu (e-mail). Podání v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem (§ 37 odst. 4 správního řádu) je možné ve vztahu k správnímu orgánu učinit pouze

prostřednictvím elektronické podatelny (viz pro danou věc aplikovatelný § 11 odst. 3 zákona o elektronickém podpisu, cit. v bodě [15] shora). Pokud tedy stěžovatelka učinila toto své elektronické podání jinak než prostřednictvím elektronické podatelny, v tomto případě prostřednictvím běžné e-mailové adresy Policie České republiky, nemohlo se jednat o podání, které by splňovalo podmínky elektronického podání podepsaného zaručeným elektronickým podpisem ve smyslu § 37 odst. 4 správního řádu ve spojení s § 11 odst. 3 zákona o elektronickém podpisu. To platí bez ohledu na to, zda elektronické podání bylo či nebylo podepsané zaručeným elektronickým podpisem. Pokud toto své podání stěžovatelka nedoplnila způsobem a ve lhůtě uvedené v § 37 odst. 4 správního řádu *in fine*, nelze na její podání pohlížet jako na účinně podané (k tomu srov. přiměřeně rozsudek čj. 9 As 90/2008-70, cit. v bodě [14] shora).

[17] Ustálená judikatura zdejšího soudu již pro oblast daňového řízení vyložila otázku, zda podání e-mailem na jinou elektronickou adresu, než adresu elektronické podatelny, je řádným podáním, je-li opatřeno elektronickým podpisem. Se zřetelem ke smyslu dané úpravy a Směrnici Evropského parlamentu a Rady 1999/93/ES ze dne 13. prosince 1999 o zásadách Společenství pro elektronické podpisy (zvláštní vydání v českém jazyce: Kapitola 13 Svazek 24 S. 239 – 248) judikatura dovodila, že „*právní předpisy [...] datové zprávy směřují do elektronické podatelny, která je k tomu určena a která je schopna je po technické stránce zpracovat. [...] k tomu, aby se jednalo o datovou zprávu, zákon předpokládá i doručení elektronické podatelně. Předpokládá-li zákon podání datové zprávy se zaručeným elektronickým podpisem pouze na elektronickou podatelnu, jejíž existence a dostupnost byla řádně zveřejněna, pak jen zpráva této elektronické podatelně zasláná je datovou zprávou se zaručeným elektronickým podpisem. Jinam podaná zpráva tento charakter nemá a je třeba ji považovat za podání učiněné za použití jiné přenosové techniky. Takové podání k tomu, aby bylo považováno za doručené, musí být písemně nebo protokolárně opakováno*“ (rozsudek ze dne 11. 5. 2010, čj. 2 Afs 6/2010 - 105, ve věci JUDr. S. R.; poprvé obdobně již rozsudek ze dne 23. 10. 2008, čj. 1 Ans 8/2008 - 105, nebo ze dne 13. 11. 2009, čj. 5 Afs 48/2009 - 118 a čj. 5 Afs 61/2009 - 130). Je pravdou, že tento názor byl aplikován na daňové řízení, které obsahuje výslovně formulovanou specifickou povinnost daňových subjektů komunikovat s daňovou správou elektronickou podatelnou (§ 14 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků). Co se týče slučitelnosti výkladu českých právních předpisů s právem evropským jsou však právě uvedené právní závěry plně použitelné též na nyní posuzovanou věc, tedy na řízení správní.

[18] Shora podaný výklad § 11 odst. 3 zákona o elektronickém podpisu je rovněž v souladu se záměrem zákonodárce. V tomto smyslu je relevantní zejména důvodová zpráva k novele zákona o elektronickém podpisu ze dne 11. 11. 2003, přijaté jako zákon č. 440/2004 Sb. (sněmovní tiskč. 507/0, volební období 2002 - 2006, dostupné v digitálním repozitáři Poslanecké sněmovny, www.psp.cz). Tato novela

do zákona nově zavedla ustanovení, podle něhož [o] rgán veřejné moci přijímá a odesílá datové zprávy podle odstavce 1 prostřednictvím elektronické podatelny (§ 11 odst. 3 zákona o elektronickém podpisu ve znění zákona č. 440/2004 Sb.). Důvodem tohoto ustanovení je, že „*[d]atové zprávy přijímané a odesílané orgánem veřejné moci podle [§ 11 odst. 1 zákona o elektronickém podpisu] je nutné adekvátním způsobem zpracovávat. Za tímto účelem je k zajištění správného používání elektronických podpisů v těchto orgánech možné použít pouze příslušná pracoviště - elektronické podatelny.*“

(-)

[21] V souladu s právě uvedeným výkladem správního řádu ve spojení se zákonem o elektronickém podpisu je též podzákoná normotvorba, provádějící zákon o elektronickém podpisu. Podle § 2 odst. 1 vyhlášky č. 496/2004 Sb., o elektronických podatelkách, je přijatá datová zpráva považována za doručenou orgánu veřejné moci, pokud je dostupná elektronické podatelně provozované podle zvláštního právního předpisu. „Dostupnost“ přijaté zprávy elektronické podatelně nutno interpretovat negativně s ohledem na § 2 odst. 2 téže vyhlášky, podle níž datová zpráva „není dostupná“ elektronické podatelně, pokud byla datová zpráva uložena mimo elektronickou podatelnu, protože byl u přijaté datové zprávy zjištěn výskyt chybného formátu nebo počítačového programu, jež jsou působivé přivodit škodu na informačním systému nebo na informacích zpracovávaných orgánem veřejné moci.

[22] V neposlední řadě nutno zdůraznit též to, že měl-li by být závěr zdejšího soudu opačný, znamenalo by to, že elektronické podání opatřené zaručeným elektronickým podpisem by bylo ve smyslu § 37 odst. 4 správního řádu bez dalšího účinně doručeno, pokud by bylo zasláno na jakoukoliv elektronickou adresu v rámci určité instituce (ve prospěch takového názoru argumentuje např. Štědroň, dílo cit. v bodě [15] shora, s. 50). Například uvnitř žalovaného budou bezesporu přinejmenším tisíce, ne-li desetitisíce elektronických adres. Takový výklad by tedy vedl ke zcela absurdnímu důsledku. Nebylo by pak totiž žádného důvodu pro to, aby bylo rozlišováno mezi doručením na prostou e-mailovou adresu určenou pro styk s veřejností (o což v případě stěžovatelky jde), a na jiné e-mailové adresy téhož orgánu. Bylo by proto nutno považovat za stejně relevantní doručení datové zprávy opatřené zaručeným elektronickým podpisem nejen elektronické podatelně orgánu veřejné moci [§ 2 písm. y) zákona o elektronickém podpisu], ale též běžné e-mailové adrese určené pro styk s veřejností, e-mailové adrese řídicích pracovníků orgánu veřejné moci, dokonce i e-mailovým adresám běžných „kancelářských“ pracovníků a pomocných technických a manuálních sil téhož orgánu.

[23] Je všeobecně známou skutečností, že počet e-mailů na jednu elektronickou adresu může denně dosahovat až několika desítek. Zvyšuje se neustále podíl nevyžádané elektronické pošty (*spam*), kterou její adresáti bez dalšího vymazávají. Klást bez rozdílu na všechny pracovníky orgánu veřejné moci požadavky, aby každou nevyžádanou elektronickou zprávu přijatou na jejich pracovní e-mailovou adresu podrobili zkoumání, zda

snad nespĺňuje požadavky podání podle správního řádu, a případně takovouto zprávu přeposlali na příslušnou elektronickou podatelnu, by bylo z povahy věci naprosto absurdní. To platí za situace, kdy by takovéto podání bylo bez dalšího považováno za účinně podané jeho doručením jakémukoliv zaměstnanci orgánu veřejné moci. Současně by takovýto výklad ani nezvýšil ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob. Paradoxně by tuto ochranu naopak snížil, protože by kladl na pracovníky orgánů veřejné moci požadavky evidentně zcela nespĺnitelné. Vyvolával by tím současně nereálná očekávání u uživatelů veřejné správy. Docházelo by pak k „nečinnostem“ na straně orgánů veřejné moci, kterým by tyto orgány nemohly ani při vyložení maximálního možného úsilí předejít. O „doručeném“ podání by totiž vůbec nevěděly.

[24] Nejvyšší správní soud samozřejmě nijak nezpochybnuje obecnou povinnost pracovníků institucí vyjmenovaných v § 63 odst. 1 zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, předat dokumenty úředního charakteru příslušnému pracovníkovi, pokud byly takovéto dokumenty doručeny jako soukromé, včetně dokumentů doručených v digitální podobě přímo do e-mailové schránky adresáta (např. § 1 odst. 6 v rozhodné době platné vyhlášky č. 646/2004 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby). Takováto povinnost však upravuje toliko vnitřní fungování orgánů veřejné moci (srov. § 1 zákona o archivnictví a spisové službě) a nijak neurčuje okamžik doručení dokumentu v digitální podobě. Ten je určen ve smyslu shora obsaženě rozebíraných ustanovení správního řádu a zákona o elektronickém podpisu.

Poskytovatel služeb elektronických komunikací v trestním právu

Eva Fialová

Soud	Nejvyšší soud Belgieckého království
Sp.zn.	P.10.1347.N
Datum	18. 1. 2011
Fáze řízení	Dovolání
Dostupnost	jure.juridat.just.fgov.be

Nejvyšší soud v Belgii rozhodoval o kasační stížnosti proti americké společnosti Yahoo, Inc. Orgány činné v trestním řízení nařídily v listopadu 2007 společnosti Yahoo, aby poskytla identifikační údaje určitých uživatelů elektronických adres ...@yahoo.com. Povinnost vydat tyto údaje má podle čl. 46bis belgieckého trestního řádu operátor elektronické komunikační sítě a poskytovatel elektronické komunikační služby. Pokud poskytovatel či operátor odmítá žádosti vyhovět, může být odsouzen k pokutě ve výši v rozmezí od 26 euro do 10.000 euro.

Yahoo odmítl belgieckým orgánům údaje identifikující uživatele elektronických adres sdělit. Jako důvod uvedl zástupce společnosti, že není operátorem elektro-

nické komunikační sítě ani poskytovatelem elektronické komunikační služby podle belgieckého práva.

Soud prvního stupně v Dendermonde jeho argumentaci odmítl. Pokud je poskytovatel webmailové služby na území Belgie ekonomicky činný, podléhá podle soudu belgiecké jurisdikci. Yahoo byl odsouzen k peněžitému trestu a bylo mu nařízeno poskytnout údaje uživatelů uvedených v žádosti

Proti rozsudku soudu prvního stupně podala společnost Yahoo odvolání. Odvolací soud v Gentu tomuto odvolání vyhověl. Definicí poskytovatele služby elektronických komunikací obsahuje v belgieckém právu pouze zákon z 13. června 2005 o elektronických komunikacích. Podle tohoto zákona je tímto poskytovatelem ten, kdo nabízí službu spočívající zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně přepínání a směřování. Společnost Yahoo nabízí webmailovou službu, ale faktický přenos signálu zajišťuje poskytovatel připojení. Podle odvolacího soudu není proto Yahoo poskytovatelem služby elektronických komunikací a není tedy povinen spolupracovat s orgány činnými v trestním řízení.

Nejvyšší státní zástupce podal proti rozhodnutí odvolacího soudu dovolání k belgieckému Nejvyššímu soudu z důvodu nesprávné právní kvalifikace poskytovatele služby elektronických komunikací v trestním řádu. Nejvyšší soud dovolání státního zástupce vyhověl a rozsudek odvolacího soudu zrušil.

Soud se neztotožnil s názorem odvolacího soudu, že legální definice služby elektronických komunikací a poskytovatele této služby, které jsou obsaženy v zákoně o elektronických komunikacích, lze analogicky použít pro účely trestního řízení. Použitím definic z jiného právního odvětví v trestním právu by byl podle soudu porušen princip autonomie trestního práva.

Pro odlišný výklad výše uvedeného termínu hovoří i skutečnost, že povinnost spolupracovat s orgány činnými v trestním řízení byla poskytovateli služeb elektronických komunikací uložena novelou čl. 46bis trestního řádu z roku 1998, z čehož vyplývá, že se zákonodárce v době této novelizace nemohl opírat o definici poskytovatele v zákoně o elektronických komunikacích z roku 2005.

Vybrané pasáže z rozsudku

Poskytovatel elektronické komunikační služby ve smyslu čl. 46bis trestního řádu není pouze operátor ve smyslu zákona z 13. června 2005 o elektronických komunikacích, ale každý kdo poskytuje služby elektronické komunikace spočívající rovněž v přenosu komunikačních údajů.

Povinnost spolupracovat podle čl. 46bis trestního řádu není proto omezena pouze na operátory elektronických komunikačních sítí a poskytovatele služeb elektronických komunikací ve smyslu výše zmíněného zákona z 13. června 2005 o elektronických komunikacích, nebo na ty, kteří poskytují služby elektronických komunikací prostřednictvím své vlastní infrastruktury. Tato povinnost se vztahuje na každého, kdo nabízí službu, jež zčásti či úplně spočívá v přenosu signálů prostřednictvím elektronických komunikačních sítí. Osoba, která svým zákazníkům nabízí příjí-